

РЕШЕНИЕ

№ 6314

гр. София, 18.10.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав**, в публично заседание на 27.09.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6727** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуален кодекс/АПК/.

Жалбоподателят Л. Б. С. от [населено място], чрез адв. Я. С. – А. със съдебен адрес [населено място], [улица], бл.Д, ет.1, обжалва заповед с рег.№ У. 3282-1753 от 16.06.2016г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция”, с която на Л. Б. С., е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 6 месеца.

Счита, че заповедта е издадена при съществени нарушения на административно-производствени правила, в противоречие с материалноправните разпоредби, при неспазване на установената в закона форма и в несъответствие с целта на закона. Излага и конкретни съображения в жалбата до съда.

Ответникът – директор на Главна дирекция „Гранична полиция” счита жалбата за неоснователна. Представя писмено становище по делото от дата 21.09.2016г., прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски по делото.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по срещу индивидуален административен

акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК и се оспорва от лице адресат на акта. Не се установява наличие на препятстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК. В случая оспорената по делото заповед е била връчена на дата 21.06.2016г., който е удостоверен с името и подписа на жалбоподателката. Жалбата до съда против заповедта за налагане на дисциплинарно наказание чрез органа издал същата, е подадена до АССГ на дата 27.06. 2016г. рег.№ 17203 по описа на регистратурата на АССГ.

Установява се от представените по делото писмени доказателства и оспорената заповед, че жалбоподателката заема длъжност старши инспектор - началник 01 група в сектор "Летищна сигурност - Аерогара С." от Гранично полицейско управление -С. на Регионална дирекция "Гранична полиция" – Аерогари. Видно от заповедта и справките издадени за установяване на нарушението, че на 25.03.2016 г. за времето от 08.00 часа до 20.00 часа в [населено място] /Аерогара С./ жалбоподателката не е упражнила контрол върху дейността на подчинените ѝ служители, подробно описани в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Твърди се в заповедта и, че Л. С. виновно не е изпълнила основни длъжностни задължения вменени ѝ с длъжностната характеристика, за извършеното на 25.03.2016 г. за времето от 08.00 часа до 20.00 часа в [населено място] (Аерогара С.) нарушение на служебната дисциплина. Същото е констатирано от проверка назначена с писмена заповед У. №3282з-938/29.03.2016 г. на директор на Главна дирекция „Гранична полиция“ /ГД“ГП“/, приключила със докладна записка У. 3282з-9572/24.04.2016 г. по описа на ГДГП,

Ответникът е приел писмените обяснения на служителя, обективирани в докладни записки У РИ 8177р-9085 31.03.2016 г. и У. 8177р-9676/06.04.2016 г. дадени в хода на проверката.Видно от заповедта същият се е позовал на тях, както и на обяснение У. 4()64р-4%5/18.05.2016 г., а така също и с докладна записка У. 3282з-9572/24.04.2016 г. по описа на ГДГП. Според текста на оспорената заповед обаче ответникът не излага конкретни съображения, защо счита, че на жалбоподателката следва да с наложи дисциплинарно наказание „порицание” и на правното основание посочено в обжалвания по делото административен акт.

В случая оспорената по делото заповед № У. 3282-1753 ОТ 16.06.2016г. на директора на Главна дирекция Гранична полиция, е издадена от компетентен административен орган. Това се установява и от нарочно Удостоверение на Главна дирекция „Гранична полиция”, отдел „Човешки ресурси“ от 25.08.2016г. Това е така и защото според чл. 204, т.3 от ЗМВР ръководителите на структурите по чл. 37 – налагат всички наказания по чл. 197 за служителите на младши изпълнителски длъжности, за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности, а за служителите от висши ръководни, ръководни и изпълнителски длъжности - наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3.

Според подредбата на длъжностите в класификатора и са част от експертния персонал с ръководни функции и експертния персонал с контролни функции. При този правен регламент на длъжностите в администрацията на МВР и възложените по силата на чл. 204 ЗМВР вр. с чл.39, ал.3 от ЗМВР правомощия за издаване на заповеди за налагане

на дисциплинарни наказания, ответникът е компетентен да издаде заповедта.

Установява се от съдържанието на оспорената заповед, че жалбоподателката Л. С., е наказана с порицание, затова, че виновно не е изпълнила основни длъжностни задължения вменени ѝ с длъжностна характеристика по раздел III от длъжностна характеристика от 23.07.2015г., а именно да организира и контролира цялостната работа на групата, като се основава на нормативната уредба, заповедите и разпорежданията на ръководството, организира и контролира изпълнението на задачите на групата, осигурява взаимодействие и съгласуваност в работата на групата с другите структурни звена по изпълнението на служебните задачи, осъществява контрол върху работата на подчинените и взисква за стриктното спазване на служебната дисциплина.

Видно от докладната записка по делото от 27.04.2016г., била е образувана проверка е по повод на излъчване на 28.03.2016г. в "Господари на ефира" репортаж от Летище С.; относно организацията и осъществяването от служителите на Г. С. специфична охранителна дейност, като за целта са били изискани и проверени разпоредителните, указателните и други съотнесими документи.

Според докладната за времето от 08.00 часа на 25.03.2015 г. до 20.00 часа, охранителна дейност на Аерогара С. е осъществявала 01 група от сектор- ЛСА С. при РДГП Аерогари с началник старши инспектор Л. Б. С.. Съгласно ежедневната ведомост У. 8177р-8545/25.03.2016 г. на 01 група от сектор ЛСАС в Г. С. при РД"ГП" Аерогари, на работа са били 15 служители. При проверка е установено, че на 25.03.2016 г. към 14:11:40 часа екип на предаването „Господари на ефира“ от 5 човека: водач на автомобила „Опел 3.“ с ДК [рег.номер на МПС] , водещ репортер, оператор (с видеокамера) и две „подставени лица“ пристига на Терминал 2. След влизане в паркинга „двете подставени лица“ (участващите в излъчения запис със служителя на ГДПП) слизат от автомобила и около 34 мин. по-късно (в 14:14:58 часа) влизат в обществения салон на Терминал 2. По данни от охранителните камери в 14:48:18. часа, непосредствено пред гише "Информация" в обществения салон, те започват разговор със състава на дежурната 01 ГЛС, който е с бронежилетка и картечен пистолет т.е от състава на ПП 1, изпълняващ служебните си задължения в салона на ежедневната на плана за ежедневната разстановка на силите и средствата и ведомост за този период е установено, че разговорът се провежда с младши инспектор В. В.. Другият служител от състава на наряда - мл. инспектор Й. Й., не се вижда в ползрението на нито една от камерите, но според мл. инспектор В. същият е следвало да се намира в обществената зала, но на трасе „Заминаващи". В 15 03.25 часа репортерът и операторът, с открито носени камера и микрофон, отиват при посочените им служители от дежурната ГЛС, които към този момент се намират в залата, че би следвало да бъдат извън нея и да обслужват два различни маршрута. Единият мл. експерт Б. О. - старши на ГПН 4ПП 2“ (нарядът е в състав от 3-ма обслужва територията пред терминал 2), а другият - мл. експерт Т. Н. -ГПН "Ав.П 12" (нарядът е в състав от 1 служител и би следвало да патрулира по вътрешния периметър на летищния комплекс) - служителят е със светлоотразителна жилетка. След кратък разговор с мл. експерт Б. О., в който го информират за изоставения автомобил в паркинга, репортерът, операторът и О. се отправят към подземния

паркинг.

Според докладната проверяващите и на база направените констатации по време на проверката, считат, че следващият основен негативен фактор в това отношение са някои пропуски в организацията на служебната дейност, осъществявания контрол и възискателността по отношения действията и поведението на отделни служители.

Комисията е написала в докладната, че е налице обективна реалност, затрудняваща служебната дейност, като това е именно недостатъчната яснота в разделението на функциите и отговорностите на двете основни структури, имащи отношение към постигането на летищната сигурност - Дирекция „Летищна сигурност“ към Летище С. и Г. С. при РДГП Аерогари чрез групите „Летищна сигурност“.

Комисията е изразила и становище, че една от съществените слабости в организацията на дейността на отделните групи е провеждането на инструктажите. Изготвените бланки не съдържат достатъчно обем от предварителна и конкретна информация, с която служителите да бъдат запознати непосредствено преди застъпване в наряд. Същата липсва или е в незначителен обем, особено по отношение на актуалните рискови профили. Инструктажите не съдържат конкретни указания към служителите по отношение на тактическите способности за изпълнение на наряда, както и по отношение контактите със странични лица, поведението и изявленията на състава на наряда и информация за забранени дейности и поведение. От извършената проверка, е било установено, че с предоставените рискови профили на т.н. "пътуващи бойци" са се запознали служителите на ръководна длъжност срещу подпис. Твърди се, че останалият състав е бил запознаван при извършването на инструктажите преди дежурство от началниците на групи, но присъствието на част от комисията на реален инструктаж не потвърждава това твърдение.

От проверените книги за резултатите от извършените проверки комисията е констатирала, че в тях е отчетен реален контрол на служебната дейност от началниците на групи и от зам.-началника на Г. С., но не и от началника на управлението. Правило впечатление, че когато се коментира темата за летищната сигурност и съдържанието на планиращите и отчетни документи за същата, комисар Я. Р. насочвал отговорността изцяло на зам.-началника независимо, че имал лични функционални задължения по отношение организацията, и контрола на дейността на ГЛС като част от структурата на Г..

Според докладната конкретното нарушение на жалбоподателката се изразява в това, че старши инспектор Л. С., не докладва за журналистическото посещение в обобщената докладна записка за резултатите от носене на службата за съответната смяна. Поради това комисията е приема, че с тези си действия старши инспектор С. не изпълнява ефективно и в пълен обем задълженията, разписани в специфичната длъжностна характеристика на „Началник група летищна сигурност“ (формуляр за длъжностна характеристика и протокол за запознаване на служителя с длъжностна характеристика № 3282р-15463/23.07.2015 г.), не осъществява контрол върху подчинените си, не е създавала организация за запознаване на служителите с оперативните процедури по заповед У. 8177р-7698 от 18.03.2016г. за действие на

служителите от ГПК С. при прилагането на мерки за сигурност при обществените зони на Летище С..

Видно обаче от процесната заповед за делото и посочените в нея текстове от длъжностната характеристика на жалбоподателката /лист 149 от делото и заповед за утвърждаването ѝ/, установените от комисията нарушения, не са относими към задължения в нея, чието неизпълнение е квалифицирано като дисциплинарно нарушение. Още повече, че в докладната записка изрично се спомената, че създадените неуредици в организацията на Летище С., за което свидетелства и предаването „Господари на ефира”, следва да се съблюдават от заместник – началника на Г. С. Я. Р..

Отделно от това, в оспорената по делото заповед са посочени множество задължения на жалбоподателката по длъжностна характеристика, но заповедта не съдържа конкретни фактически твърдения и съображения в тази насока, кое или кои от всичките задължения, жалбоподателката Л. С. не е изпълнила.

Относно това, че жалбоподателката не е нарушила служебната дисциплина, за което ѝ е вменено посоченото в заповедта наказание, свидетелства в о.з. на 27.0.2016г. Б. В. О.. Същият познава Л. С. от 2010 г. Знае, че на нея ѝ наложили дисциплинарно наказание - порицание, във връзка с едно предаване на „Господари на ефира” след атентатите в Б.. Касало се за една проверка на автомобили, които са на паркинга на летището. От показанията на свидетеля става ясно, че тези автомобили били поверени, не се издирвали и от години никой не ги търсил. Сочил, че изпращали докладни до ръководството за тези автомобили и след като не се издирвали, нямало какво да се правят. От „Господари на ефира” един ден дошли и им казали, че долу /на паркинга, бел. съдия/имало една кола с френска регистрация. Свидетелят отговорил на журналистите, че знаят за нея. Признава, че действително не докладвали подчинените на Л. С. за тази кола, но не намерили това за необходимо, тъй като другите колеги на свидетеля, вкл. и той познавали тази кола и ежесечно проверявали автомобила. На Аерогарата имало много постове със полицейски служители. Като наш ръководител Л. С. ги проверявала, но нямала физическа възможност да прави това едновременно за всички. Свидетелят бил наказан дисциплинарно за този случай, но не обжалвал своето наказание, защото считал, че е виновен.

При така очертаните изводи относно установените по делото факти, съдът намира, че поведението на наказания служител действително не води до нарушение на служебната дисциплина, изразяваща се в нарушаване на задължения по длъжностната ѝ характеристика. Съдът също приема, че в длъжностната характеристика жалбоподателката няма задължение непрекъснато да контролира подчинените си служители, какъвто се оказва и свидетеля, за да не се допусне неизпълнение от тяхна страна на служебните им задължения. В този смисъл заповедта се явява немотивирана, доколкото същата не съдържа фактически твърдения които да сочат на виновност на С. и да ѝ се вмени соченото дисциплинарно нарушение.

В случая и видно от съдържанието на оспорената заповед, субективната преценка на

административнонаказващия орган относно уронване престижа на професията, така, както се твърди от проц. представител на ответника в писмените бележки по делото, не е елемент от фактическия състав, който следва да е налице, за да с наложи дисциплинарно наказание „порицание”. Твърдения за уронване престижа на службата не се съдържат и оспорената по делото заповед, поради което позоваването на разясненията на Върховен административен съд в Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007г., не доказва виновността на Л. С..

В този смисъл действията на наказания служител не могат да бъдат възприети и като нарушение на цитираните в заповедта разпоредби на чл.200, ал.1, т.6 от ЗМВР. Административнонаказващият орган следваше изрично да посочи в какво точно се изразява неупражнения контрол върху служителите –мл. Инспектор В. В. и Б. О.. В този смисъл мотиви за това не се съдържат в адм. преписка, вкл. и докладната записка, още повече, че в нея ясно се сочи, кой следва да организира дейността на служителите на територията на ГДА Летище С.. Затова, макар ответникът в своите писмени бележки да сочи Тълкувателно решение №16 от 1975г. на Пленума на ВС на Република Б., съдът по настоящото дело намира, че процесната заповед не е мотивирана досежно това какви конкретни фактически действия, респ. бездействия е извършила или е пропуснала да извърши жалбоподателката, относими към длъжностната ѝ характеристика към датата на издаване на заповедта, които да ѝ се вменят във виновно нарушение на служебната дисциплина.

С оглед на горните съображения следва да се приеме, че процесната заповед е материално незаконосъобразна, защото не се установи жалбоподателката да е извършила описаното в нея нарушение на чл. 194, ал.2т.2 и чл. 200, ал.1, т.6 от ЗМВР. Този извод не се променя от посочването на правната квалификация на дисциплинарното нарушение, намиращо своето основание в бланкетната норма на чл.200, ал.1, т.6 и чл. 194, ал.2, т.2 от ЗМВР, тъй като то не замества необходимостта от посочването на конкретната нарушена разпоредба, регламентираща служебната дейност. /така напр. Решение №6587 от 16.05.2014г. по адм.д.№ 16239 от 2013г. по описа на ВАС, V отделение, Решение №1823 от 10.02.2014г. по адм.д.№ 3554 от 2013г. по описа на ВАС, V отделение/. Видно от кадровата справка представена от ответника по делото, Л. С. няма наложено нито едно дисциплинарно наказание.

По реда на чл.170 от АПК, съдът е разпределил доказателствената тежест между страните в процеса, като е указал, че в тежест на административния орган е да докаже главно и пълно в процеса, че са изпълнени законовите изисквания за издаването на обжалвания административен акт, както и да установи фактическите основания, посочени в оспорения акт. Посочил е също, че жалбоподателят носи доказателствена тежест да установи съществуването на посочените в жалбата факти и обстоятелства, от които черпи изгодни /благоприятни/ за себе си правни последици.

Според чл. 195, ал.1 от ЗМВР, в сила към постановяване на процесната заповед, дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. В конкретния случай съдът установи, че наложеното наказание е

постановено в рамките на срока по чл. 195, ал.1 от ЗМВР, не се констатира съществено нарушение административнопроизводствените правила при издаване на заповедта. В случая жалбоподателката се е запознала лично с цитираната по делото докладна записка от 27.04.2016г, както и е записала върху нея, че се е запознала с правото си дава обяснения. Такива жалбоподателката е депозирала и пред административнонаказващия орган, а именно под № У. 4064Р-4965 от 18.05.2016г.

Допълнително при определяне вида и размера на дисциплинарни наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Наказващият орган е длъжен да събере и оцени всички доказателства, включително събраните при анализи или други проверки, както и доказателствата, посочени от държавния служител. В конкретния случай ответникът не е изложил съображения нито в оспорения административен акт, нито в съпътстващите заповедта за налагане на дисциплинарно наказание писмени документи относно вида и срока на наложеното наказание, както и защо счита, че същото се следва за срок от шест месеца. Съдът също констатира, че наказващият орган не е спазил изискването по чл. 206, ал. 4 от ЗМВР, а именно да събере и оцени всички доказателства, имащи отношение към случая, вкл. тези събрани при извършената проверка.

Поради всичко изложено настоящият състав приема, че предпоставките, предвидени в закона за налагане на дисциплинарно наказание не са осъществени и дисциплинарната власт на административния орган не е упражнена в рамките на закона. Оспорената по делото заповед е материално незаконосъобразна и немотивирана и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на правния спор на жалбоподателя се следват сторените и поискани по делото съдебни разноски, а именно според списъка по чл. 80 от ГПК, същите възлизат на 470лв., от които 10 лв. за заплатена държавна такса по делото и 460лв. адвокатско възнаграждение за един адвокат по делото, платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие 631750 на лист 11 от делото. Съдът счита, че с оглед разясненията дадени в т.3 от Тълкувателно решение №6 от 2012г. на ОС на Гражданска и Търговска колегии на Върховен касационен съд, приложимо и в настоящия случай на осн.чл.78, ал.5 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, следва да се има предвид, че с чл. 36 ЗА не е делегирано право да се определя размерът на възнагражденията в хипотезите на чл. 78, ал. 5 ГПК. Затова и съдът не е ограничен до правилото на § 2 от ДР на Наредба №1 от 9 юли 2004г. относно минималните размери на адв. възнаграждения. Съдът следва да изложи мотиви с оглед правната и фактическа сложност на спора, дължи ли се намаляване на уговореното и заплатено от страната адвокатско възнаграждение в отношенията между страните по делото, а не в отношенията между адвокат и клиент.

В конкретният случай съдът намира, че делото е с фактическа и правна сложност, съотнесима към уговореното и заплатено адв. възнаграждение. Това е така, защото са проведе едно съдебно заседание, страните активно участваха в доказателствения процес за попълване на делото с доказателствен материал, разпита се воден от жалбоподателя свидетел. С оглед служебното начало съдът изиска писмени доказателства от ответника относно изясняване на фактическата обстановка по делото. При тази констатация уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат по делото не е прекомерно. Възражението на юрисконсулт Ц. в становище по делото от 21.09.2016г. в тази насока, е неоснователно.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Б. С. от [населено място], чрез адв. Я. С. – А. със съдебен адрес [населено място], [улица], бл.Д, ет.1, заповед с рег.№ У. 3282-1753 от 16.06.2016г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“, с която на Л. Б. С., е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“ [населено място] да заплати на Л. Б. С. от [населено място], чрез адв. Я. С. – А. със съдебен адрес [населено място], [улица], бл.Д, ет.1, съдебно-деловодни разноски в размер на 470лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщението до страните и СГП.

СЪДИЯ: